

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 4 augustus 2008 in zaak nr. 07/48076 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 december 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 augustus 2008, verzonden op 6 augustus 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 september 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
lid van de enkelvoudige kamer

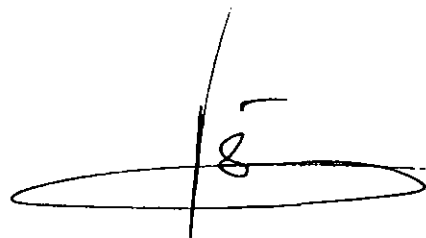
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 oktober 2008

418.

Verzonden: 30 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

AFSCHRIFT

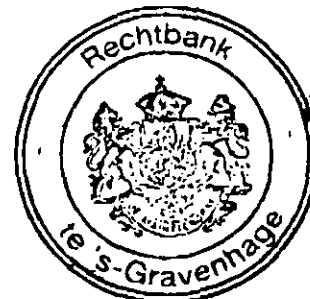
uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer
Rechtbank

Zaaknummer: Awb 07/48076

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Burundische nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. T.H.G. Schuringa, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. E.J.H.J. van Roosmalen, ambtenaar ten departemente.

1. **Ontstaan en loop van het geschil**

1.1. Op 20 juni 2006 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Verweerder heeft bij besluit van 3 december 2007 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Op 28 december 2007 heeft eiser hiertegen beroep ingesteld. Op 27 februari 2008 zijn de gronden van beroep ingediend.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van 20 juni 2008. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Zaaknummers: Awb 07/48076

blad 2

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Bij besluit van 19 januari 2004 is aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw 2000 met ingang van 11 september 2003 en geldig tot 11 september 2006.

2.2. Eiser heeft het volgende, samengevat, aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd. Op 7 augustus 2003 heeft er midden in de nacht een inval plaatsgevonden in het huis waar eiser met zijn familie woonde. Toen eiser hoorde dat de deur werd geforceerd heeft hij zich in de wc op de binnenplaats verstopt. De aanvallers, die een militair camouflage-uniform en maskers droegen, hebben eisers vader meegenomen uit diens kamer en tevens de slaapkamer van eiser doorzocht. Vervolgens heeft eiser vanuit de wc gehoord dat de militairen zijn vader mishandelden en hem vroegen waar eiser zich bevond. Ze hebben tegen eisers vader gezegd dat hij en eiser ervan werden beschuldigd samen te werken met de rebellen. Eiser is vanuit het toilet naar zijn buurman, [redacted] gevlucht op het moment dat de aanvallers zich aan de voorzijde van het huis bevonden. Voorts is eiser via [redacted] naar zijn oom gevlucht, waar hij heeft gehoord dat er werd geschoten. De volgende dag heeft eiser via zijn oom vernomen dat eisers vader door de militairen naar de weg was gesleurd en dat hij is vermoord. Eisers oom heeft veel bloed gezien in eisers huis, maar heeft het lichaam van eisers vader niet gezien aangezien dit zou zijn meegenomen door de militairen. Eiser vreesde voor zijn eigen leven en is vervolgens door zijn oom met iemand in contact gebracht die hem naar Nederland heeft gebracht, waar eiser op 25 augustus 2003 is binnengereisd.

2.3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van artikel 34 Vw 2000 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c Vw 2000. De grond voor verlening van de verblijfsvergunning in de zin van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw 2000 is komen te vervallen, aangezien het categoriale beschermingsbeleid geldend voor asielzoekers van Burundese nationaliteit bij brief van 19 juni 2006 van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie is beëindigd. Ten aanzien van de eventuele bescherming op grond van de overige gronden van artikel 29, eerste lid, Vw 2000, wordt aan eiser tegengeworpen dat hij ter staving van zijn asielaanvraag geen documenten heeft overgelegd waarmee zijn identiteit, nationaliteit en reisroute kan worden vastgesteld. Nu eiser de identiteitskaart, waarover hij blijkens het eerste gehoor d.d. 11 september 2003 eerder beschikte, gedurende zijn vlucht niet heeft meegenomen uit vrees voor zijn leven en nadien geen pogingen heeft ondernomen dit document alsnog te verkrijgen, is het aan eiser toerekenbaar dat hij geen documenten heeft overgelegd die zijn identiteit en nationaliteit kunnen onderbouwen. Nu eiser per boot, vliegtuig en per trein dan wel bus heeft gereisd, kan van hem worden verwacht dat hij reisdocumenten in zijn bezit heeft gehad, welke hij had kunnen overleggen. De stelling van eiser dat de reisagent deze documenten onder zich had, kan volgens verweerder niet tot de conclusie leiden dat het niet overleggen van reisdocumenten niet aan eiser toerekenbaar zou zijn. Voorts is eiser evenmin in staat gebleken om gedetailleerde, coherente en verificerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. Volgens verweerder wordt gelet op het voorgaande afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van eisers verklaringen. Voorts ontbeert het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht. Eiser heeft vage en summere verklaringen afgelegd ten aanzien van onder meer de militaire rang van zijn vader en de plaats waar hij gestationeerd was. Volgens verweerder valt niet in te zien dat eisers vader hierover niets aan eiser heeft verteld, waar de stelling dat het niet gewoon is in Burundi om hierover te praten niet aan af kan doen. Ditzelfde geldt voor de stelling van eiser dat hij

Zaaknummers: Awb 07/48076

blad 3

en zijn vader, indien deze laatste hem zou hebben ingelicht over zijn werk, meer gevaar te duchten zouden hebben van de zijde van de Forces nationales de libération (FNL). Voorts heeft eiser tegenstrijdige verklaringen afgelegd met betrekking tot de militairen die zijn vader zouden hebben vermoord, nu eiser enerzijds heeft verklaard dat hij de mannen slechts heeft gehoord, terwijl hij anderzijds via de correcties en aanvullingen van 31 oktober 2003 heeft aangegeven dat hij hen "in een flits" heeft gezien. Verweerder acht de verklaringen omtrent de toedracht van de aanval dan ook niet geloofwaardig. Daarbij is het volgens verweerder bevreemdend te noemen dat de militairen, indien zij daadwerkelijk op zoek waren naar eiser, die bewuste nacht niet het gehele pand alsmede de buiten de woning liggende percelen hebben doorzocht en evenmin personen op wacht hebben gezet bij in- en uitgangen van de woning. Verweerder acht het relaas daarom ongeloofwaardig, zodat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c Vw 2000. Evenmin vormt de huidige situatie in Burundi, gelet op het ambtsbericht van 31 maart 2006, voor verweerder een reden om aan te nemen dat eiser op dit moment wel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiël op een van de gronden in artikel 29 Vw 2000.

Voor zover eiser stelt in aanmerking te komen voor een beroep op artikel 15 aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: artikel 15c Richtlijn), stelt verweerder zich op het standpunt dat er gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas geen reden is om aan te nemen dat eiser in aanmerking komt voor bescherming in het kader van deze richtlijn.

2.4. Eiser is van mening dat hij ook ten tijde van de expiratie van de aan hem verleende verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd in aanmerking komt voor bescherming, ingevolge artikel 15c Richtlijn. Dit artikel biedt bescherming indien er sprake is van "ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". De bedreiging waar artikel 15c Richtlijn op ziet, behoeft volgens eiser niet op een zelfde geïndividualiseerde wijze, zoals het geval is in artikel 15, onder a en b, Richtlijn, aannemelijk te worden gemaakt. Voorts stelt eiser dat, hoewel voornoemde richtlijn nog niet is geïmplementeerd, hij voldoet aan de criteria in artikel 15c Richtlijn nu er in Burundi sprake is van een gewapend conflict waarbij er voor hem een ernstige dreiging bestaat als gevolg van willekeurig geweld. In dit opzicht is van belang dat eiser bijzondere kenmerken bezit, namelijk dat hij een Hutu is, hij de enige zoon is van een vader die in het leger werkzaam was en hij afkomstig is uit een gebied waar rebellen overheersen en waar regelmatig sprake is van gewapende conflicten. Volgens eiser heeft verweerder in de bestreden beschikking ten onrechte geen inhoudelijk oordeel gegeven over het beroep op de Richtlijn, in verband met het feit dat het asiëlrelaas ongeloofwaardig wordt geacht. Hiertoe stelt eiser dat het in de zaak waarin door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS), zie de uitspraak van 12 oktober 2007, JV 2007/531, prejudiciële vragen zijn gesteld ook ging om een ongeloofwaardig asiëlrelaas. Daarbij komt dat verweerder de nationaliteit van eiser niet ongeloofwaardig heeft geacht. Voorts stelt eiser zich op het standpunt dat artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 ten onrechte aan hem wordt tegengeworpen. Eisers reisagent hield de nationaliteits- en reisdocumenten onder zich en eiser heeft de identiteitskaart niet kunnen meenemen tijdens zijn vlucht. Eisers oom durfde de dag na de aanval niet het huis binnen te gaan om de identiteitskaart op te halen. Nu eiser geen contact meer heeft met mensen uit Burundi is het voor hem niet mogelijk om aldaar nog documenten op te vragen. Tevens was eiser tijdens zijn vlucht te zeer in de war om zich te

Zaaknummers: Awb 07/48076

blad 4

kunnen realiseren dat het van belang was om reisdocumenten te kunnen overleggen. Daarbij komt dat aan een identiteitskaart niet veel waarde kan worden gehecht, nu eiser zijn identiteit hier in de ogen van verweerder waarschijnlijk niet mee zou kunnen aantonen omdat de authenticiteit niet kan worden vastgesteld door de Nederlandse overheid. Voorts stelt eiser dat hij getraumatiseerd is doordat hij heeft gehoord hoe zijn vader werd gefolterd en gemarteld, hetgeen invloed heeft gehad op de wijze waarop hij zijn relaas heeft gedaan. Eisers trauma kan eveneens worden afgeleid uit de brief van de arts van de Medische Opvang Asielzoekers (MOA) van 17 februari 2004 en de correcties en aanvullingen van 31 oktober 2003. Dit brengt met zich dat eiser aanspraak maakt op het traumataleid in paragraaf C1/4.2.1 Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000). Eiser stelt voorts dat hij tot 7 augustus 2003 geen weet had van de problemen van zijn vader en dat het hem eerst sinds de inval op die datum bekend werd dat zijn vader – en eiser eveneens – verdacht werd van samenwerking met de rebellen. In de gronden van beroep geeft eiser aan dat zijn vader hem, nadat hij was gestopt met zijn werk als militair, heeft verteld dat hij van voornemde samenwerking werd verdacht. Hieruit heeft eiser zelf afgeleid dat hijzelf ook in verband hiermee werd gezocht door de militairen. Tijdens de inval heeft eiser de militairen slechts kunnen horen en hij heeft aldus gehoord dat hun monden bedekt waren met een masker. Eiser heeft door de kieren van de wc-deur wel iets kunnen zien – hetgeen eiser bedoelt met “in een flits” – maar het was uiteraard erg donker. Eiser heeft gehoord dat zijn vader werd mishandeld en dat er een lichaam over de grond werd gesleept. Voorts stelt verweerder ten onrechte dat het bevreemdend is dat de militairen niet naar eiser hebben gezocht in de buiten de woning liggende percelen, nu de militairen niet wisten waar eiser was. Gelet op het voorgaande is eiser van mening dat verweerder zijn relaas ten onrechte ongeloofwaardig heeft geacht. Nu eiser behoort tot de bevolkingsgroep van de Hutu's behoeft hij bescherming op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000. Eiser verwijst hierbij tevens naar het landgebonden asielbeleid van verweerder, waarin is vermeld dat sympathisanten van de FNL te maken kunnen krijgen met arbitraire arrestaties, waarbij martelingen en buitengerechtelijke executies kunnen plaatsvinden.

2.5. Verweerder stelt in het verweerschrift dat de stelling van eiser, dat hij te zeer in de war was gedurende zijn vlucht naar Nederland om rekening te houden met documenten, niet nader is onderhouden met medische verklaringen. Verweerder acht de brief van de MOA-arts van 17 februari 2004 daartoe onvoldoende. De omstandigheid dat eiser geen personen in Burundi kent waarbij hij documenten zou kunnen opvragen, doet niet af aan het feit dat het aan eiser toerekenbaar is dat hij geen documenten heeft overgelegd. Voorts merkt verweerder op dat de verklaringen van eiser tijdens het gehoor op 1 oktober 2007, met name waar het gaat om de manier waarop de inval op 7 augustus 2003 is begonnen, tegenstrijdig zijn met de eerder in de procedure afgelegde verklaringen. Verweerder acht het niet geloofwaardig dat eiser wel op de hoogte is van de problemen van zijn vader, maar aan de andere kant geen enkele informatie kan geven over diens precieze werkzaamheden in het leger. Voorts stelt verweerder dat hetgeen eiser in de gronden van beroep aangeeft, namelijk dat de verdenking dat zijn vader zou samenwerken met de rebellen voor hem de reden was te stoppen als militair, tegenstrijdig is met de verklaring in het nader gehoor d.d. 13 oktober 2003, dat eisers vader juist omdat hij was gestopt met zijn werkzaamheden in het leger, ervan werd verdacht samen te werken met de rebellen. Ten aanzien van eisers beroep op artikel 15c Richtlijn is verweerder van oordeel dat met de toetsing aan artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000 eveneens is getoetst aan eerstgenoemd artikel. Het feit dat hierover prejudiciële vragen zijn gesteld door de AbRS vormt voor verweerder geen reden om dit standpunt te wijzigen. Zelfs indien aan artikel 15c Richtlijn een andere uitleg moet worden gegeven dan blijft het uitgangspunt volgens verweerder dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is. Gelet

Zaaknummers: Awb 07/48076

blad 5

daarop kan eiser, nu er sprake moet zijn van een ernstige en individuele bedreiging, geen geslaagd beroep doen op artikel 15c Richtlijn.

Beoordeling van het beroep

2.6. Ingevolge artikel 33 Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd worden ingewilligd, afgewezen dan wel niet in behandeling worden genomen.

2.7. Ingevolge artikel 34, eerste lid, Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet, dan wel indien de vreemdeling het inburgeringsexamen, bedoeld in artikel 13 van de Wet inburgering, niet heeft behaald.

2.8. Ingevolge artikel 32, eerste lid, onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, zoals bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

2.9. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlenen vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van dit artikel, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.10. Niet in geschil is dat eiser ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag.

2.11. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat dit aan eiser is toe te rekenen. In de lijn met de uitspraak van de AbRS van 8 oktober 2002, nr. 200204720/1, kan het feit dat eiser afhankelijk was van een reisagent niet afdoen aan zijn eigen verantwoordelijkheid voor de onderbouwing van zijn reis- en asielrelaas. Het is, volgens vaste jurisprudentie van de AbRS (zie onder meer de uitspraak van 26 augustus 2003, nr. 200303048/1), aan eiser om zijn nationaliteit en identiteit jegens verweerder aannemelijk te maken. De enkele stelling van eiser, dat hij tijdens zijn vlucht erg in de war was zodat het hem niet valt toe te rekenen dat hij geen reis- dan wel identiteitsdocumenten heeft overgelegd, wordt niet gevolgd door de rechtbank nu eiser de

Zaaknummers: Awb 07/48076

blad 6

gestelde medische problematiek onvoldoende heeft onderbouwd. Verweerder heeft de summiere verklaring van van 17 februari 2004 naar het oordeel van de rechtbank in ieder geval als onvoldoende bewijs mogen beschouwen. Voorts is de rechtbank niet gebleken dat eiser pogingen heeft ondernomen om documenten vanuit Burundi te laten opsturen. De stelling dat eiser geen contacten meer heeft in Burundi kan naar het oordeel van de rechtbank aan het voorgaande niet afdoen.

2.12. De rechtbank overweegt dat het vorenstaande op voorhand afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Volgens het door verweerder op grond van artikel 31 Vw 2000 gevoerde beleid, dient het relaas dan ook niet alleen consistent en niet onaannemelijk te zijn, doch mogen daarin ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert, gelet op het volgende. Uit de door eiser afgelegde verklaringen blijkt dat eiser niets weet te vertellen over de precieze werkzaamheden van zijn vader en diens rang in het leger. Voorts heeft eiser tegenstrijdige verklaringen afgelegd ten aanzien van de reden waarom eisers vader zou zijn opgehouden met zijn werkzaamheden in het leger, gelet op hetgeen daarover in het nader gehoor van 13 oktober 2006 en de gronden van beroep van 27 februari 2008 wordt vermeld. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser evenmin aannemelijk gemaakt dat er in zijn geval sprake is van gegronde vrees voor vervolging van de zijde van de militairen, nu uit het nader gehoor blijkt dat eiser nooit persoonlijk is beschuldigd van samenwerking met de rebellen maar dat eiser een dergelijke beschuldiging zelf afleidt uit het feit dat zijn vader zou zijn vervolgd. Nu eiser deze laatste stelling niet aannemelijk heeft gemaakt, is de rechtbank van oordeel dat verweerder de gestelde vrees voor vervolging evenmin geloofwaardig heeft hoeven achten. Dit geldt des te meer, nu uit de verklaringen van eiser blijkt dat hij zich gedurende de gestelde inval op 7 augustus 2003 in de wc heeft verstopt, maar de militairen hem niet hebben gevonden aangezien zij niet het hele perceel zouden hebben doorzocht. In dat licht bezien heeft verweerder het naar het oordeel van de rechtbank bevreesdigmakend mogen achten, indien eiser daadwerkelijk door de militairen zou zijn vervolgd, dat deze de buiten de woning gelegen percelen niet hebben doorzocht.

2.13. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder het asielrelaas van eiser in redelijkheid ongeloofwaardig heeft mogen achten, wegens het ontbreken van de vereiste positieve overtuigingskracht. Verweerder heeft derhalve terecht de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000 afgewezen.

2.14. Ingevolge artikel 2, aanhef en onder e, Definitierichtlijn is de persoon die voor een subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15 Definitierichtlijn, en op wie artikel 17, eerste en tweede lid, van die richtlijn niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. Ingevolge artikel 15c Definitierichtlijn dient onder ernstige schade te worden verstaan, ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend

Zaaknummers: Awb 07/48076

blad 7

conflict.

2.15. De rechtbank overweegt dat voor de toepassing van voornoemd artikel door de vreemdeling aangetoond dient te worden dat er in zijn land van herkomst sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Deze bewijsplicht aan de zijde van de vreemdeling blijkt onder meer uit de uitspraak van de AbRS van 29 februari 2008, LJN: BC5983, nr. 200800064/1. Uit hetgeen in het verweerschrift en ter zitting naar voren is gebracht, blijkt weliswaar dat verweerder inzake de vraag of in Burundi sprake is van een dergelijk conflict vooralsnog geen standpunt heeft ingenomen, echter dit laat onverlet de omstandigheid dat eiser dit zelf dient aan te tonen. Eiser heeft ter onderbouwing van de stelling dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict ter zitting een uitspraak overgelegd van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 29 april 2008, LJN: BD0935, Awb 08/12931 en 08/12932. De stelling van verweerder dat het betrekken van deze uitspraak in de beoordeling in strijd met de goede procesorde zou zijn, wordt niet gevolgd nu het hier gaat om een reeds eerder gepubliceerde uitspraak. Bovendien is ter zitting gebleken dat verweerder afdoende inhoudelijk op de uitspraak heeft kunnen reageren. De rechtbank is van oordeel dat eiser met het overleggen van deze uitspraak nog niet heeft aangetoond dat er in Burundi sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het in voornoemde uitspraak gegeven oordeel van de voorzieningenrechter, dat uit de houding van verweerder kan worden afgeleid dat vooralsnog niet wordt betwist dat thans in Burundi een dergelijk conflict bestaat, brengt naar het oordeel van de rechtbank in het onderhavige geval nog niet mee dat eiser dit afdoende heeft aangetoond. Ten aanzien van eisers verwijzing ter zitting naar het algemeen ambtsbericht inzake Burundi van september 2007, overweegt de rechtbank dat dit evenmin een voldoende onderbouwing kan vormen, nu uit het ambtsbericht blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi juist is verbeterd. Gedurende de verslagperiode van november 2006 tot en met juli 2007 vonden aldaar nog wel "geweldsincidenten" plaats, maar was er geen sprake meer van oorlogshandelingen. Voorts kan eisers enkele verwijzing ter zitting naar de rapporten welke gedurende de eerdergenoemde procedure bij deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam zijn ingebracht, te weten twee rapporten van Human Rights Watch van 31 januari 2008 en 12 maart 2008, het Country Report van het U.S. Department of State d.d. 11 maart 2008 en een rapport van de United Nations (UN) van 28 november 2007, evenmin het gestelde binnenlands gewapend conflict nader onderbouwen. Voor zover eiser een beroep doet op deze rapporten, overweegt de rechtbank dat deze in de onderhavige procedure niet zijn overgelegd, noch dat daarvan de vindplaats is vermeld. Uit de lijst behorende bij artikel 2.8, elfde lid, Procesregeling vreemdelingenkamers (zoals deze luidde ten tijde van de zitting), volgt immers dat van "overige stukken", zoals rapporten van Human Right Watch en het U.S. Department of State, slechts geen kopie behoeft te worden overgelegd indien de vindplaats wordt vermeld. Hierbij gaat het om vermelding van de datum van het rapport, het relevante paragraafnummer en de officiële digitale vindplaats, hetgeen ten aanzien van de door eiser aangehaalde rapporten niet is gebeurd. Een vergelijkbare beleidslijn is neergelegd in artikel 5 van de Procesregeling bestuursrecht 2008, die sinds 1 juli 2008 geldt. Daar komt nog bij dat het betrekken van de genoemde rapporten in de beoordeling in strijd zou zijn met de goede procesorde nu verweerder niet in de gelegenheid is geweest inhoudelijk op de rapporten te reageren. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat eiser niet heeft aangetoond dat er in Burundi sprake is van een binnenlands gewapend conflict als bedoeld in artikel 15c Richtlijn. Er bestaat dan ook geen aanleiding het beroep van eiser aan te houden tot op de door de AbRS in de uitspraak van 12 oktober 2007, LJN:BB5841, nr. 200702174/1, aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ EG) gestelde prejudiciële vragen is beslist.

Zaaknummers: Awb 07/48076

blad 8

2.16. Gelet op het voorgaande is het beroep ongegrond.

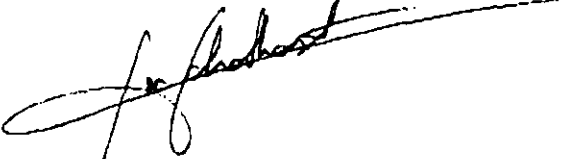
2.17. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. S.M. Schothorst, en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. F.M. Mulder als griffier op 4 augustus 2008.

de griffier
is buiten staat
de uitspraak te ondertekenen

de rechter

Tegen de uitspraak in de bodemzaak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: - 6 AUG 2008

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

I

Omtzigt & Schuringa Advocaten

mr. Maike G.Th. Omtzigt
mr. Thea H.G. Schuringa
advocaten en procureurs

Nieuwe Kerkhof 9
9712 PV Groningen
telefoon: 050 - 317 54 20
fax: 050 - 317 54 21

Afdeling bestuursrechtspraak
Raad van State
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
Tevens per fax: 070 - 365 13 80

hoger beroep vreemdelingenzaken

inzake: IND.nr. 0309.11.0162

uw referentie:

Groningen, 1 september 2008

RAAD VAN STATE INGEKOMEN - 1 SEP 2008	
ZAAKNR.	
AAN: V2	
BEHANDELD DD:	PAR:

Hoogedelgestrenghe heer, vrouwe,

te van Burundische nationaliteit, geboren op [] wonende
aan de [] verder te noemen: appellant,
voor deze zaak woonplaats kiezend te Groningen (9712 PV) aan het Nieuwe Kerkhof
9, op het kantoor van de advocate en procureur mr. T.H.G. Schuringa, die hierbij
verklaart door appellant tot de indiening van onderhavig hoger beroep bepaaldelijk te
zijn gevolmachtigd, met het recht van substitutie, tekent hierbij hoger beroep aan
tegen de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen,
d.d. 4 augustus 2008, verzonden op 6 augustus 2008, waarbij zijn beroep tegen het
besluit van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 3 december 2007, ongegrond is
verklaard.

Een kopie van de bestreden uitspraak wordt hierbij overgelegd.

Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen. De grieven van appellant
richten zich tegen de navolgende passage in voornoemde uitspraak van de
rechtbank, waarin de rechtbank oordeelt over de vraag of artikel 15, onderdeel c, van
de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake de
minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen
als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en
de inhoud van de verleende bescherming, de zogenoemde Definitierichtlijn, voor
appellant van toepassing is.

"2.15 De rechtbank overweegt dat voor de toepassing van voornoemd artikel door de vreemdelingen aangetoond dient te worden dat er in zijn land van herkomst sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Deze bewijsplicht aan de zijde van de vreemdeling blijkt onder meer uit de uitspraak van de AbRS van 29 februari 2008, LJN: BC5983, nr. 200800064/1. Uit hetgeen in het verweerschrift en ter zitting naar voren is gebracht, blijkt weliswaar dat verweerder inzake de vraag of in Burundi sprake is van een dergelijk conflict vooralsnog geen standpunt heeft ingenomen, echter dit laat onverlet de omstandigheid dat eiser dit zelf dient aan te tonen. Eiser heeft ter onderbouwing van de stelling dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict ter zitting een uitspraak overgelegd van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 29 april 2008, LJN: BD0935, Awb 08/12931 en 08/12932. (...) De rechtbank is van oordeel dat eiser met het overleggen van deze uitspraak nog niet heeft aangetoond dat er in Burundi sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het in voornoemde uitspraak gegeven oordeel van de voorzieningenrechter, dat uit de houding van verweerder kan worden afgeleid dat vooralsnog niet wordt betwist dat thans in Burundi een dergelijk conflict bestaat, brengt naar het oordeel van de rechtbank in het onderhavige geval nog niet mee dat eiser dit afdoende heeft aangetoond. Ten aanzien van eisers verwijzing ter zitting naar het algemeen ambtsbericht inzake Burundi van september 2007, overweegt de rechtbank dat dit evenmin een voldoende onderbouwing kan vormen, nu uit het ambtsbericht blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi juist is verbeterd. Gedurende de verslagperiode van november 2006 tot en met juli 2007 vonden aldaar nog wel "geweldsincidenten" plaats, maar was er geen sprake meer van oorlogshandelingen. Voorts kan eisers enkele verwijzing ter zitting naar de rapporten welke gedurende de eerdergenoemde procedure bij deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam zijn ingebracht, te weten twee rapporten van Human Rights Watch van 31 januari 2008 en 12 maart 2008, het Country Report van het U.S. Department of State d.d. 11 maart 2008 en een rapport van de United Nations (UN) van 28 november 2007, evenmin het gestelde binnenlands gewapend conflict nader onderbouwen. Voor zover eiser een beroep doet op deze rapporten, overweegt de rechtbank dat deze in de onderhavige procedure niet zijn overgelegd, noch dat daarvan de vindplaats is vermeld. Uit de lijst behorende bij artikel 2.8, elfde lid, Procesregeling vreemdelingenkamers (zoals deze luidde ten tijde van de zitting), volgt immers dat van "overige stukken", zoals rapporten van Human Rights Watch en het U.S. Department of State, slechts geen kopie behoeft te worden overgelegd indien de vindplaats wordt vermeld. Hierbij gaat het om vermelding van de datum van het rapport, het relevante paragraafnummer en de officiële digitale vindplaats, hetgeen ten aanzien van de eiser aangehaalde rapporten niet is gebeurd. Een vergelijkbare beleidlijn is neergelegd in artikel 5 van de Procesregeling bestuursrecht 2008, die sinds 1 juli 2008 geldt. Daar komt nog bij dat het betrekken van de genoemde rapporten in de beoordeling in strijd zou zijn met de goede procesorde nu verweerder niet in de gelegenheid is geweest inhoudelijk op de rapporten te reageren. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat eiser niet heeft aangetoond dat er in Burundi sprake is van een binnenlands gewapend conflict als bedoeld in artikel 15c Richtlijn. Er bestaat dan ook geen aanleiding het beroep van eiser aan te houden tot op de door de AbRS in de uitspraak van 12 oktober 2007, LJN: BB5841, nr.

200702174/1, aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ EG) gestelde prejudiciële vragen is beslist."

Grief 1.

Appellant stelt zich op het standpunt dat de rechtbank in bovengemelde overweging in strijd met artikel 8:69 Awb buiten de omvang van het geschil is getreden. Appellant licht dit standpunt als volgt toe. In het op 19 april 2007 uitgebrachte voornemen om de aanvraag van appellant tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 Vw af te wijzen, heeft verweerder geen overweging gewijd aan de toepasbaarheid van de Definitierichtlijn. In zijn zienswijze van 12 juni 2007 heeft appellant een beroep gedaan op de bescherming van de Definitierichtlijn. Hij heeft zich hiertoe met name beroepen op artikel 15, onderdeel c, van de Definitierichtlijn. Appellant heeft het standpunt ingenomen dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict in Burundi. Hij heeft dit standpunt in zijn zienswijze onderbouwd. Vervolgens heeft verweerder in het bestreden besluit van 3 december 2007 het standpunt van appellant dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict niet bestreden. Verweerder heeft immers 'slechts' overwogen dat het beroep op artikel 15, onderdeel c, van de Definitierichtlijn niet kan slagen omdat het relaas van appellant ongeloofwaardig wordt geacht. In het verweerschrift heeft verweerder de motivering uitgebreid in die zin voege dat verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat de bescherming geboden in artikel 15, onderdeel c, van de Definitierichtlijn dezelfde is als de bescherming die wordt geboden door artikel 29, aanhef en onder b, Vw. Ter zitting op 20 juni 2008 bij de rechtbank in Groningen heeft verweerder aangegeven dat hij geen standpunt inneemt ten aanzien van de vraag of er in Burundi sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het voorgaande betekent dat er ten aanzien van de vraag of er sprake is van een binnenlands gewapend conflict in Burundi tussen appellant en verweerder geen geschil is opgeworpen in de fase van bestuurlijke besluitvorming noch in de beroepsfase bij de rechtbank. De rechtbank is daarom door te overwegen als zij heeft gedaan, buiten de omvang van het geschil getreden.

Grief 2.

Appellant stelt zich voorts op het standpunt dat het bij uitstek op de weg van verweerder ligt om een oordeel te geven over de vraag of er in enig land, in casu in Burundi, sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het betreft hier immers een vraag van feitelijke aard, welke beantwoording aan het bestuur is te laten. Verweerder dient, zo nodig met behulp van de Minister van Buitenlandse Zaken, te beoordelen of er in Burundi sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het is derhalve niet aan de rechter om zich, zonder dat hieromtrent door het bestuur een standpunt is ingenomen, over deze feitelijke vraag uit te laten. Ook in deze zin heeft de rechtbank zich begeven buiten het aan haar opgedragen toetsingskader.

Grief 3.

Appellant stelt zich verder – voor zover uw Afdeling mocht oordelen dat de rechtbank het juiste toetsingskader heeft gevolgd – op het standpunt dat hij zijn stellingname met betrekking tot het binnenlands gewapend conflict in Burundi wel degelijk voldoende heeft onderbouwd. In de eerste fase van de bestuurlijke besluitvorming heeft appellant verwezen naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken over Burundi van november 2006. Voorts heeft appellant verwezen naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken over Burundi van 14 september 2007. In dit ambtsbericht is het navolgende vermeld (pagina 11, 17 en 19, relevante passages schuin gedrukt):

“Hoewel in september 2006 een wapenstilstand werd overeengekomen met de FNL, is een duurzaam vredesakkoord nog niet bereikt.”(pagina 11)

“Hierna raakten de vredesbesprekingen opnieuw in een impasse. In juli 2007 besloot de FNL-top, die in door AU-troepen bewaakte huizen woonachtig waren, de hoofdstad Bujumbura te verlaten.⁴² Kort daarna zegde de FNL schriftelijk het vertrouwen op in de Zuid-Afrikaanse facilitatie. Het blijft onduidelijk wat de FNL in de vredesonderhandelingen wil bereiken. De militaire leider van FNL, Jean Berchmans Ndayshimiye keerde in juli 2007 terug naar het platteland, hetgeen de angst van de Burundese bevolking voedde dat de FNL opnieuw de wapens op zou nemen. ⁴³Aan het einde van de verslagperiode ging de FNL door met provocaties, agitatie en recruterij.” (pagina 17)

“In maart 2007 heroverwogen de Verenigde Naties de veiligheidssituatie in de westelijke provincies Bubanza, Cibitoke en Bujumbura Rural en besloten vervolgens om het veiligheidsrisico omlaag bij te stellen van fase 4 naar fase 3. Gedurende de verslagperiode is het vliegveld niet meer bedreigd geweest door rebellen. De luchthaven is normaal in bedrijf en ook in de avonduren vinden vluchten plaats.

Hoewel in Burundi nog enkele duizenden strijders van de FNL aanwezig zijn, deden zich gedurende de verslagperiode geen gevechten voor tussen de FNL en het regeringsleger. Wel waren strijders van de FNL betrokken bij andere geweldsincidenten, waaronder moorden, berovingen en verkrachtingen. Het is niet exact bekend om welke aantallen het gaat. Volgens MONUC, de VN-Missie in de DRC, bevinden zich momenteel ongeveer 200 FNL-strijders in Zuid-Kivu. Zij gebruiken de DRC om zich te bevoorraden en te hergroeperen, maar vallen over het algemeen de bevolking aldaar niet lastig.

In vrijwel geheel Burundi is er sprake van een hoge criminaliteit, mede als gevolg van soms extreme armoede in combinatie met nog veel in omloop zijnde kleine wapens onder de burgerbevolking. Volgens een rapport van de mensenrechtenorganisatie ITEKA (Ligue Burundaise des Droits de l'Homme) zijn er in Burundi minimaal 100.000 huishoudens die over een wapen beschikken, voornamelijk in steden en in de provincies die aan de DRC grenzen.⁴⁵ Om aan ongecontroleerd wapenbezit een halt toe te roepen stelde de Burundese regering eind april 2006 een commission technique de désarmement des civils in. Burgers moesten legaal in bezit zijnde wapens laten registreren of hun wapens inleveren. In mei 2007 rapporteerde de Secretaris-generaal van de VN echter dat de overheid, ondanks haar inspanningen, geen vooruitgang had geboekt met dit programma.” (pagina 19).

Het enkele feit dat er zich geen gevechten meer voordoen tussen de FNL en het regeringsleger leidt niet zonder meer tot de conclusie dat er geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict. Er kan immers ook sprake zijn van een binnenlands gewapend conflict wanneer de gewapende strijd plaatsvindt tussen twee gewapende groeperingen. Gewezen wordt in dit verband op uw uitspraak d.d 7 juli 2008, nr. 200802709/1. Gelet op het laatste gedeelte van de hiervoor geciteerde passage is er sprake van zeer veel geweld, een hoge criminaliteit, een hoge 'wapendichtheid'. Niet uitgesloten kan worden dat deze feiten zouden kunnen worden begrepen onder de term 'binnenlands gewapend conflict'. Dit te meer daar de overheid er kennelijk geenszins in slaagt een en ander te beteugelen. De probleemgebieden zijn met name Bubanza, Cibitoke en Bujumbura Rural. Appellant is afkomstig uit en derhalve uit een gebied met de grootste problemen.

Grief 4.

Voorts heeft appellant zijn stellingname voldoende onderbouwd door verwijzing naar de – niet eerst ter zitting doch eerder – overgelegde uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam d.d. 29 april 2008. De rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen heeft ter zitting op 20 juni 2008 in de hier aan de orde zijnde zaak, het beroep op deze jurisprudentie niet in strijd met de goede procesorde geacht. In de uitspraak van 29 april 2008 zijn een viertal rapporten genoemd waarnaar in de in die uitspraak aan de orde zijnde zaak was verwezen. Appellant heeft zich in onderhavige zaak ook beroepen op deze rapporten. Ten onrechte heeft de rechtbank dit beroep van appellant gepasseerd. De rapporten zijn bij dezelfde instantie, de rechtbank te 's-Gravenhage, ten opzichte van dezelfde tegenpartij (de Staatssecretaris van Justitie) overgelegd. Zowel bij de rechtbank als bij verweerder is de inhoud van deze rapporten derhalve bekend. Het niet overleggen van deze rapporten in de onderhavige zaak dan wel het niet vermelden van de vindplaats van deze rapporten, doet daaraan niet af. De overweging van de rechtbank dat het betrekken van genoemde rapporten in de beoordeling van het beroep van appellant in strijd zou zijn met de goede procesorde is om dezelfde reden onjuist.

Conclusie:

Appellant heeft zich, gelet op de hiervoor aangegeven grieven terecht op het standpunt gesteld dat ten aanzien van hem de antwoorden van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ EG) op de door uw Afdeling gestelde vragen in uw uitspraak d.d. 12 oktober 2007, JV 2007/531 van belang zijn. De rechtbank heeft daarom ten onrechte het beroep van appellant ongegrond verklaard. De rechtbank had het beroep gegrond dienen te verklaren dan wel de zaak moeten aanhouden tot op de door uw Afdeling in voormelde uitspraak gestelde prejudiciële vragen is beslist.

Op grond van het voorgaande wordt uw Afdeling verzocht de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen d.d. 4 augustus 2008, verzonden op 6 augustus 2008, te vernietigen. Verzocht wordt verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Hoogachtend,

T.H.G. Schuringa

Bijlage: kopie uitspraak rechtbank